

Beirut, 20.10 1973

Kære Irany og Torsten.

Selv om der er langt fra Beirut til Hallund, og postbudet måske ikke kender vejen, håber jeg alligevel, at brevet når frem til næste søndag for at overbringe et hjerteligt tillykke på fødselsdagen, Irany.

Vi er altså nået herved, og har endnu overlevet krigen. Måden vi overlever på, er at sidde på balkon'en i de mindste beklædningsstykker, vi har, med solen bagende fra en skyfri himmel, med en kold øl og et bjerg af friske mandariner ved siden af, og skue uhindret ud over Middelhavet, for at holde øje med om fjendtlige flyvere skulle vise sig. Dette har endnu ikke været tilfældet, men vi fortsætter trofast på posten.

Man må jo være parat, for mindre end 100 km herfra raser kampene. Det står der ihvertfald i aviserne, og det påstås også, at der af og til falder en maskine ned i Libanon. Men det værste der endnu er sket i Beirut, er at to jagere forleden brækkede igennem lydmuren. De fandt dog ikke noget af interesse bagved, og fløj hurtigt videre.

Dette emne er altså hurtigt udtømt.

Det siges at være usædvanligt, og det håber jeg sandelig også det er, at der endnu er temperaturer om dagen på 30 grader. Jeg kan sige det med særligt tryk idag, hvor vi kommer fra to meget anstrengende timer på tennisbanen. Da vi fortalte vores lærer om de nuværende arktiske temperaturer i Danmark på 5 - 8 grader fik han julelys i øjnene, og vi måtte igen sande, med koen, at græsset altid er grønnere på den anden side af hegnet. Bente nyder det stort set, men jeg kunne ærlig talt godt tænke mig lidt efterår nu, med nogle gode regnbyger. Det har ikke regnet 1 mm siden vi ankom 1. september. Men alt gror med utrolig frugtbarhed - der er et udvalg af grønsager og forskellige frugter, som jeg ikke tidligere har set magen til. Den senere tid har det især været vindruer, store som de sidste to led af min lillefinger, meloner i mange forskellige udgaver og størrelser, friske dadler lige hentet ned fra palmerne, og citrus frugter er nu begyndt at strømme ind. De er ganske vist nogle gange stadig grønne, men meget saftige og lækre indeni. Jeg havde nær glemt bananerne, med dem er der rigelig af hele året - små og nuttede og meget velsmagende.

Beirut, 20.10 1973

Kære Irany og Torsten.

Selv om der er langt fra Beirut til Hallund, og postbudet måske ikke kender vejen, håber jeg alligevel, at brevet når frem til næste søndag for at overbringe et hjerteligt tillykke på fødselsdagen, Irany.

Vi er altså nået herved, og har endnu overlevet krigen. Måden vi overlever på, er at sidde på balkon'en i de mindste beklædningsstykker, vi har, med solen bagende fra en skyfri himmel, med en kold øl og et bjerg af friske mandariner ved siden af, og skue uhindret ud over Middelhavet, for at holde øje med om fjendtlige flyvere skulle vise sig. Dette har endnu ikke været tilfældet, men vi fortsætter trofast på posten.

Man må jo være parat, for mindre end 100 km herfra raser kampene. Det står der ihvertfald i aviserne, og det påstås også, at der af og til falder en maskine ned i Libanon. Men det værste der endnu er sket i Beirut, er at to jagere forleden brækkede igennem lydmuren. De fandt dog ikke noget af interesse bagved, og fløj hurtigt videre.

Dette emne er altså hurtigt udtømt.

Det siges at være usædvanligt, og det håber jeg sandelig også det er, at der endnu er temperaturer om dagen på 30 grader. Jeg kan sige det med særligt tryk idag, hvor vi kommer fra to meget anstrengende timer på tennisbanen. Da vi fortalte vores lærer om de nuværende arktiske temperaturer i Danmark på 5 - 8 grader fik han julelys i øjnene, og vi måtte igen sande, med koen, at græsset altid er grønnere på den anden side af hegnet. Bente nyder det stort set, men jeg kunne ærlig talt godt tænke mig lidt efterår nu, med nogle gode regnbyger. Det har ikke regnet i mm siden vi ankom 1. september. Men alt gror med utrolig frugtbarhed - der er et udvalg af grønsager og forskellige frugter, som jeg ikke tidligere har set magen til. Den senere tid har det især været vindruer, store som de sidste to led af min lillefinger, meloner i mange forskellige udgaver og størrelser, friske dadler lige hentet ned fra palmerne, og citrus frugter er nu begyndt at strømme ind. De er ganske vist nogle gange stadig grønne, men meget saftige og lækre indeni. Jeg havde nær glemt bananerne, med dem er der rigelig af hele året - små og nuttede og meget velsmagende.

om den fagre tid.... Jeg skal nu gå over til ^{nogen} andet.

Trafikken.

De folk der ikke simpelthen køber et kørekort ved at bestikke en eller anden (på den måde kan næsten alt arrangeres her), får undervisning ved på de sidste 500 meter af en motor-blindvej at køre frem og tilbage i nogle gamle jeep's. Vejen er naturligvis lukket for al anden trafik. Efter et par timer får de kørekort, og kan så begive sig ud i den meget tætte trafik. Næsten alle har biler, og mange de store amerikanske vogne, men billedet domineres dog af Mercedes'er årgang først i tres'erne, der fungerer som bus og taxa. Bilerne er i sin tid købt brugte og kørt til Libanon af den opvakte unge mand, der gerne vil have egen forretning, men som åbenbart hverken har råd til nogen form for reparation eller fornyelse af vognen. Som regel kan lygterne lyse, og nogle hænger endog guirlander med kulørte lamper op på køleren, medens baglygternes farver er rød i forskellige nuancer og hvid - de danske farver. Indeni hænger alt fra nøgne dukker over helgenfigurer til store arrangementer, som nærmest minder om en juleudstilling. Og som bilerne ser ud, så kører de. Hvis de føler trang dertil, kører de af forskellige ruter rundt i byen, som en bus, og tager folk op og lægger af undervejs, til en rørende pris af 55 øre for en ligeud. Andre kører bare rundt og tager enkelte kunder op, som vi kender det i Danmark. Dog er hyringen af kunder noget helt enestående. Chaufføren når at spørge personligt omtrent samtlige fodgængere på begge fortove om de har brug for en taxa, hvor servis'erne (busserne) nøjes med at dytte hver gang de ser en person stå og kigge med front mod gaden. Det er der mange der gør, uden at have brug for kørelejlighed. Da samtidig mange biler lider af den svaghed, at deres horn åbenbart ofte sidder fast mens det er i bund, kan i måske forestille jer situationen. Der er et vejkryds på hvert eneste hjørne, og dem er der mange af, og ikke nogen regel om vigepligt. Der er mange ensrettede gader, men enten ved folk det og bakker mod trafikken, men med køleren i den rigtige retning, eller også lader folk som om de ikke ved det. Der er nogle enkelte lyskryds, men enten ved folk ikke hvad de betyder, eller også er de ligeglade. Nogle gader har venstrekørsel, men de fleste højrekørsel, som man også har på landet. Fortovene er ofte optaget af byggekraner eller murbrokker eller den foregående dags affald i løs vægt eller så fyldte af andre mennesker, at det er nødvendigt (åbenbart) at gå på gaden. Så dytter man. Man dytter også hver gang man kommer i nærheden af et vejkryds, eller hvis man ikke kan se noget for den store lastbil man er ved at overhale, og håber hver gang at hvis der skulle køre nogen i modgående retning vil han nok holde tilbage.

Nogle gange gør han det også, og nogle gange lader han det ledsage af nogle velvalgte arabiske eder. Nogle gange, især i provinsen, står man bare ud af bilen og skyder den modkørende. Man skal også passe på med at overhale visse typer - de forføjer den uheldige, og på et gunstigt tidspunkt skyder de ham. Det tror I selvfølgelig ikke på, men jeg skal ved lejlighed sende jer et udklip med et eksempel derpå. Det sker jævnligt, at sådanne notitser dukker op. Et eksemplar på denne uges *Plice reports*: "Ahmed Adib and his family woke up suddenly one dawn last week, to the sound of machinegun fire. It sounded like an army had surrounded his house in the south Lebanon village of Kana and was riddling the walls, doors and windows with bullets. It wasn't an army, but the machineguns were there, wielded by a handful of young men who seemed intent on turning the Adib residence into a sieve. They kept it up until they heard the gendarmes approaching, whereupon they took to their heels and are still being sought.

Investigations has since revealed that the attack on the Adib residence was arranged by a young man named Khalil (surname so far unknown) who had asked for Adib's daughter's hand in marriage and had been turned down. Refusing to take no for an answer, Khalil promised Ahmed he would be back - and he was, accompanied by several friends whose task, apparently, was to help him kidnap his prize. The mission was a failure, and Khalil and his friends are now fugitives from justice."

Der findes dem der er værre - og med ledsagende fotos af de skudte.

Sædvanligvis tages det med et smil, for de fleste arabere er bange og stikker hellere benen mellem halerne, som vor stammende første sekretær på ambassaden ville have sagt.

Bortset fra at man ikke skal gøre tilnærmelser til gifte og forlovede damer, hvilket ikke kan ske uden at en bror eller fætter finder det ærekrænkende, og derfor skyder den skyldige, er libanesere og arabere ellers iøvrigt noget af det mest venlige og gæstfrie, der findes. Om det så er hos barberen bliver man budt på deres forfærdelige tyrkiske kaffe (grums), mens dens stakkels mand selv står og slider med saksen.

Forhåbentlig befinder I jer stadig godt på landet (sæt pris på det), selvom vinteren nu nærmer sig.

Her fra Beirut sender vi de bedste hilsener til jer samt "vennerne" i Aalborg.

Vor adresse Søren Padkjær
 c/o Danish Food, P. O. Box 1846
 Beirut, Lebanon